

Книгата на Йоил и Лаодикийската църква на адвентистите от седмия ден — Дванадесета част

Jeff Pippenger

2025-12-17

Числото дванадесет

Моето желание е да изложа пророческото свидетелство на Йоил по такъв начин, че свидетелството на Йоил да може да бъде разпознато в онова, което Петър говореше и вършеше на Петдесетница. Убеден съм, че Библията ясно показва какво вършеше и говореше Петър на Петдесетница, но се стремя да разбера какво Петър пророчески предобразяваше в историята на късния дъжд, когато представи вестта на Петдесетница като изпълнение на книгата на Йоил.

Петър е символ на Божия остатъчен народ и е представен не само при Петдесетница, но и в Кесария Филипова в Матей 16. Кесария Филипова се намира в стихове тринадесет до петнадесет на Данаил 11 — три стиха, които представят битка, изпълнила се най-напред в историческия период, когато Кесария Филипова е носела името Паниум. Стихове тринадесет до петнадесет предшестват стих шестнадесет, който посочва неделния закон в Съединените щати. Стих десет посочва разпадането на Съветския съюз през 1989 година. Стихове десет до шестнадесет на Данаил 11 представят периода от 1989 година до неделния закон, а този период е „скритата история“ на стих четиридесет от същата глава.

Скритата история в УДЕБЕЛЕН ШРИФТ

1798

И във времето на края южният цар ще се сблъска с него:

1989

Но синовете му ще се разярят и ще съберат множество големи сили; и северният цар ще дойде против него като вихър, с колесници, с конници и с много кораби; и ще навлезе в страните, и ще прелее, и ще премине. И един непременно ще дойде, и ще прелее, и ще премине; после ще се върне и ще се разяри чак до крепостта си.

2014 битката при Рафия

И южният цар ще се разгневи и ще излезе да воюва с него, именно със северния цар; и той ще изправи голямо множество; но множеството ще бъде предадено в ръката му. И когато отнеме множеството, сърцето му ще се възгордее; и ще повали много десетки хиляди; но чрез това няма да се укрепи.

Битката при Паниум (Кесария Филипова)

Защото северният цар ще се върне и ще изведе множество по-голямо от предишното; и след определени години непременно ще дойде с голяма войска и с големи богатства.

И в онези времена мнозина ще въстанат против южния цар; и насилниците измежду твоя народ ще се въздигнат, за да утвърдят видението; но ще паднат.

И тъй, царят на севера ще дойде, ще издигне насип и ще превземе най-укрепените градове; и мишците на юга няма да устоят, нито избраният му народ; и не ще има сила да се противи.

Неделният закон в САЩ

Но онзи, който идва против него, ще постъпи според своята воля, и „никой няма да устои“ пред него; и „той ще застане“ в славната земя, която чрез ръката му ще бъде погълната. Ще влезе също и в славната земя, и много страни ще бъдат повалени; но от ръката му ще се избавят тия: Едом, Моав и първенците на амонците. Ще простре ръката си и върху страните; и Египетската земя няма да се избави. Данаил 11:40, 10–16, 41, 42.

Когато Петър пророчески е при Кесария Филипова (Паниум), а Петдесетница е времето на късния дъжд, това го поставя в „скритата история“ на четиридесети стих. Възнамерявам да разгледам настоящата украинска война, представена в единадесети стих на единадесета глава, и идващата война при Паниум от стихове тринадесети до петнадесети, която води до Третата световна война, които са външните събития между 1989 година и неделния закон; но понастоящем ние определяме историята на третия ангел от 22 октомври 1844 година до формирането на законна църква през 1863 година.

Линията илюстрира идването на третия ангел на 11.9. (1844) до неделния закон (1863). Неделният закон бе предобразен чрез Прокламацията за еманципация, възвестяваща свобода, като по този начин предобразява неделния закон, при който свободата е отнета. Свободата, провъзгласена от първия президент републиканец, предобразява свободата, отнета от последния президент републиканец — който пророчески е определен да стане диктатор при неделния закон.

„Когато нашата нация се отрече дотолкова от принципите на своето управление, че да приеме неделен закон, протестантизмът чрез този акт ще подаде ръка на папството; това няма да бъде нищо друго освен даване живот на тиранията, която отдавна жадно е дебнела своята възможност отново да се хвърли в действителен деспотизъм.“ Свидетелства, том 5, 711.

742 г. пр. Хр. беше алфа-историята, която положи началото на времевите пророчества от Исая 7:8 и достигна до своето омега-изпълнение през 1863 г. През 742 г. Ахаз, царят на южното царство Юда, навлизаше в гражданска война срещу десетте северни племена, които съставляваха северното царство. Историята от 742 г. пр. Хр. беше онагледена в Юда — буквалната славна земя на Писанията, населена с буквални юдеи и представена в пасажа чрез нечестивия и безумен цар Ахаз — като по този начин предобразяваше омега-историята

на 1863 г. Омега-историята на 1863 г. се изпълнява в периода, през който Съединените щати властват като земния звяр, шестото царство в библейското пророчество. Съединените щати са духовната славна земя, съставена от протестантското християнство, чиито членове са в библейски смисъл духовни юдеи. Гражданската война между север и юг през 742 г. пр. Хр. в алфа-историята онагледяваше Гражданската война между север и юг в омега-историята на 1863 г. Заедно тези двама свидетели онагледяват външната история, водеща до неделния закон, когато духовната славна земя отново ще бъде разделена на две класи.

През 742 г. пр. Хр. северната сила представляваше съюз между десетте северни племена на Израил и Сирия, като по този начин предобразяваше съюз с външна сила, както това се изпълни, когато подкрепата на пропагандата, застъпваща робството папска власт беше дадена на южните щати, защитаващи робството, по време на Гражданската война. Външният съюзник на Сирия през 742 г. пр. Хр. и външният съюзник на папството в Гражданската война посочва съюза на световните глобалисти с глобалистите демократи в тяхната война срещу MAGA-изма — война, започнала през 2015 г., когато четвъртият и най-богат президент се изправи и с това раздвижи цялото царство на Гърция според Даниил, единадесета глава, втори стих. Това раздвижване посочва пробуждането на езичниците в книгата на Йоил. „Гърция“ и „езичници“ са символи на драконовата сила, която води света към Армагедон в съюз със звяра и лъжепророка.

През 2015 г. езичниците бяха събудени за пророческия призив към Йоиловата долина на Иосафат, която той нарече и долината на съда. През 2015 г. Доналд Тръмп обяви кандидатурата си за президент, като по този начин раздвижи глобалистката империя, представена като Гърция, и езичниците започнаха своя поход към Армагедон, и само една година след началото на Украинската война в изпълнение на единадесети стих от Данаил единадесета глава.

Гражданските войни от 742 г. пр. Хр. и 1863 г. определят историята на неделния закон, който отбелязва края на шестото царство от библейското пророчество. Това шесто царство започна с Револуционната война, така че краят на шестото царство при неделния закон посочва повторението на Револуционната война именно във времето, когато се води Гражданската война. Определението и назоваването на една война като гражданска или революционна се основават на гледната точка. Това, което демократите сега вършат чрез lawfare, присвояване, измама, незаконна имиграция и пропаганда, те наричат цветна революция, но онези души, които се противопоставят на техните глобалистски маневри, разглеждат същите тези действия като подстрекаване към „граждански“ безредици. Антифа престъпник ли е или герой?

Двете исторически войни представляват една-единствена разделяща война, която се разиграва в историята на последния президент републиканец. Както при първия президент републиканец, войната ще бъде спечелена от последния президент републиканец, който също бе предобразен от първия Президент, който също беше победителят в Револуционната война. Според демократите революцията MAGA поражда настоящите „граждански безредици“. В зависимост от личните ви политически убеждения, настоящата

война е или революционна война, или гражданска война. Пророчески тя е и двете.

1863 представлява неделния закон, както и 1844, когато третият ангел пристигна с вестта за неделния закон. Периодът от 1844 до 1863 носи белега на неделния закон от начало до край. През 1846 г. бракът на семейство Уайт, спазването на съботата и промяната на името от Хармен на Уайт отбелязаха, че бракът, в който бе встъпено на 22 октомври 1844 г., е бил консумиран, и това консумиране отбеляза началото на изпитателния процес на третия ангел, тъкмо както тройното съботно изпитание с манната отбеляза началото на десет изпитания след кръщението в Червеното море.

Манната беше първото изпитание и представляваше десетото изпитание при Кадис, защото и двете представляват вестта на третия ангел и следователно неделния закон.

„Всяка седмица, през дългото си странстване в пустинята, израилтяните бяха свидетели на тройно чудо, предназначено да впечатли умовете им със святостта на съботата: в шестия ден падаше двойно количество манна, в седмия — никаква, а частта, необходима за съботата, се запазваше прясна и чиста, докато, ако се оставеше за който и да било друг ден, ставаше негодна за употреба.“ Патриарси и пророци, 296.

Първото от десетте изпитания беше изпитанието с „манната“, което представляваше тройната вест на трите ангела от Откровение, четиринадесета глава. Както при манната, така и ангелите представят тройното предупреждение против поклонение в първия ден на седмицата. Тройното чудо на манната беше „предназначено да запечата в умовете им святостта на съботата“, което, разбира се, е и предназначението на третия ангел. Първото от трите чудеса, представени чрез манната, включваше „яденето“ на небесния хляб, а „яденето“ е алфа-символ на периода на късния дъжд. Второто чудо представлява вестта на втория ангел, при която вдъхновението „удвоява“ думи и изрази, за да обозначи периода, представен от двете падения на Вавилон, защото Вавилон падна, падна. Второто чудо беше „удвояването“ на количеството манна в шестия ден. Третото чудо беше запазването на хляба за съботата на седмия ден.

Като образ на трите ангела, манната е първият ангел и следователно трябва да съдържа цялата история, която в Откровение 14 е историята и на трите ангела. Първият ангел е фрактал на вестите на трите ангела. Фракталът е сложна геометрична форма, която може да бъде разделена на части, всяка от които е умалено копие на цялото. Това свойство се нарича самоподобие. Фракталите често имат сложни детайли, независимо колко силно се увеличава мащабът. Фрактали се срещат в математиката, биологията, физиката, геологията, химията, астрономията, инженерството и в много други области на познанието.

„Тристепенната структура“ на трите ангела в Откровение, глава четиринадесета, е представена във вестта на първия ангел, като по този начин първият ангел се явява „фрактал“ на трите ангела. Първите три глави от книгата на Даниил представляват съответно вестите на първия, втория и третия ангел, а Даниил, глава първа, съдържа същата „тристепенна структура“, представена в трите глави, както и при трите ангела по отношение на първия ангел.

Тройното чудо на манната трябваше да бъде изядено, а Данаил, глава първа, е за ядене. Данаил издържа изпитанието на хранителния режим, като избра варива пред храната на Вавилон. След това той бе изпитан по отношение на външния си вид и неговият вид произведе разграничение между неговото лице и лицето на онези, които ядяха храната на Вавилон. Вестта на втория ангел е призивът за отделяне от Вавилон през една история на отделяне, в която се развиват, а след това се проявяват две класи. Това второ изпитание за Данаил доведе до третото изпитание на Навуходоносор, което беше третото изпитание в глава първа и предобразяваше изпитанието на златния образ в глава трета, което сестра Уайт многократно определя като неделния закон, който е вестта на третия ангел. Данаил, глава първа, е фрактал на първите три глави на Данаил, а тези три глави представят трите ангела от Откровение четиринадесета глава, от които първият ангел и глава първа на Данаил са и двата фрактала на трите ангела и на трите глави.

„Всяка седмица по време на дългото им странстване в пустинята израилтяните бяха свидетели на тройно чудо, предназначено да запечата в съзнанието им святостта на съботата: на шестия ден падаше двойно количество манна, на седмия не падаше никаква, а частта, необходима за съботата, се запазваше свежа и чиста, докато, ако се оставеше за което и да било друго време, ставаше негодна за употреба.

„В обстоятелствата, свързани с даването на манната, имаме неопровержимо доказателство, че съботата не е била установена, както мнозина твърдят, когато законът беше даден на Синай. Преди израилтяните да дойдат на Синай, те разбираха, че съботата е задължителна за тях. Като бяха задължени всеки петък да събират двойна част манна в подготовка за съботата, когато никаква нямаше да пада, свещеният характер на деня за почивка постоянно им се внушаваше. А когато някои от народа излязоха в събота да събират манна, Господ попита: „Докога ще отказвате да пазите Моите заповеди и Моите закони?““ Патриарси и пророци, 296.

Събирането и яденето на манната е прообраз на Йоан в десета глава на Откровение, който взема (събира) малката книжка от ръката на ангела и след това я изяжда.

И отидох при ангела и му казах: Дай ми книжката. А той ми рече: Вземи я и я изяж; тя ще направи корема ти горчив, но в устата ти ще бъде сладка като мед. Откровение 10:9.

Йоан най-напред трябваше да отиде при ангела и да поиска, после трябваше да „вземе“ книжицата, а след това трябваше да я „изяде“. Йоан представя трите стъпки на първия ангел, като отива при ангела и иска, следвано от втората стъпка — вземането, и третата — изяждането. Събирането и/или яденето е първото от трите изпитания на манната, но то съдържа фрактал на всичките три изпитания на манната. Събирането и яденето на манната е образ на Еремия.

Думите Ти се намериха, и аз ги изядох; и словото Ти ми беше радост и веселие на сърцето ми; защото се наричам с Твоето име, о Господи, Боже на Силите. Еремия 15:16.

Неговите „думи бяха намерени“ от Йеремиа, който търсеше, а след това поиска малката книжка. Неговото слово беше намерено, когато манната бе събрана. Събирането и яденето

на манната предобразява Езекиил, който изяде книгата, дадена му, и по този начин показва, че отказът да се изяде книгата означава да бъдеш като бунтовния дом.

Но ти, сине човешки, чуй каквото ти казвам; не бъди непокорен като оня непокорен дом; отвори устата си и изяж това, което ти давам. И когато погледнах, ето, една ръка беше простряна към мене; и, ето, в нея имаше книжен свитък; и той го разгъна пред мене; и беше изписан отвътре и отвън; и в него бяха написани плач, ридание и горко. Още ми каза: Сине човешки, изяж това, което намираш; изяж този свитък и иди, говори на Израилевия дом.

И тъй, отворих устата си, и Той ме накара да изям този свитък. И ми каза: Сине човешки, накарай корема си да яде и напълни вътрешностите си с този свитък, който ти давам. Тогава го издох; и в устата ми беше сладък като мед. Езекиил 2:8–3:3.

Ако Езекил откажеше да изяде малката книжка, той щеше да бъде сред бунтовния дом; а „свитъкът“ на „книгата“, който трябваше да изяде, бе представен като „плач, и жалост, и горко“, представлявайки тройна вест в последните дни. Тройната вест на последните дни са вестите на трите ангела от Откровение четиринадесета глава, а контекстът, в който Езекил представя тези три вести, е контекстът на исляма и третото горко. Трите вести притежават алфа и омега, а третата е „горко“ — първостепенен символ на исляма; следователно алфата трябва да съответства на омегата, затова „плачът“ представлява плача, започнал на 11 септември с настъпването на седмата тръба и третото горко, което постепенно ще се засилва, достигайки до седемте последни язви. При „земетресението“ на неделния закон от Откровение единадесета глава третото горко иде скоро, а Вдъхновението ни уведомява, че несправедният указ от Исаия десета глава е този неделен закон. Стихът започва, като заявява: „горко“ на онези, които постановяват несправедни укази.

Яденето на манната беше първото от трите изпитания; второто беше „удвояването“ в деня на приготвянето. И за какво се приготвяха? Те се приготвяха за изпитанието на съботата, което е вестта на третия ангел.

Това тройно чудо беше и първото, или алфа изпитание, от десет изпитания. Бог даде манна при първата стъпка, после даде „двойна“ порция при втората стъпка, но никаква при третата. Третото изпитание е различно от първите две изпитания, защото третото е решаващото изпитание. Тези три изпитания представляват алфата на един десетстепенен процес на изпитване, който води до първия Кадис.

Ако изследвате различните богослови, ще откриете множество списъци на десетте изпитания, които достигат своя завършек при първия Кадис. Почти всички от тях включват Червеното море като едно от десетте изпитания, а някои включват исторически ориентири преди Червеното море по време на язвите. Всички те грешат.

Първото изпитание е манната. Павел посочва, че преминаването през Червеното море е било кръщение.

Освен това, братя, не желая да не знаете, че всички наши отци бяха под облака и всички преминаха през морето; и всички бяха кръстени в Моисей в облака и в морето. 1
Коринтяни 10:1, 2.

Моисей е прообраз на Исус, а Исусовото кръщение обозначава процес на изпитване, троен по своята природа, започващ с изпитанието на апетита и поставящ ударение върху него. Кръстът беше предобразен чрез Пасхата в Египет. Когато излязоха от другата страна на Червеното море, Христос възкръсна като принос на първия плод. Когато Той излезе от водния гроб чрез ръцете на Йоан Кръстител, Христос (приносът на първия плод) започна четиридесетдневен процес на изпитване. След като възкръсна, както беше предобразено чрез Неговото кръщение, имаше четиридесет дни, през които Христос общуваше с учениците лице в лице. Процесът на изпитване започва след преминаването през Червеното море, също така сигурно, както Христос беше отведен от Духа в пустинята веднага щом излезе от водата.

Първото изпитание за Христос беше апетитът, защото Хлябът Небесен започна Своето помазано дело тъкмо там, където Адам бе паднал. Първото изпитание след Червеното море е тройното изпитание с манната, предобразяващо тройното изпитание върху Хляба Небесен. Изпитването на Христос започна след като Той излезе от водата, така че и десетте изпитания трябва също да започнат „след“ като те излязоха от водата. Тогава Христос беше изправен пред тройно изпитание, поставено в контекста на апетита, както е предобразено чрез тройното изпитание с манната, което започна, след като Духът бе извел древния Израил от Египет и в пустинята.

Другите списъци, които правят предположения относно това кои бунтове са представени от десетте изпитания, достигащи своята кулминация в Кадис, включват сред тези десет изпитания и бунта около златното теле на Аарон, но те грешат.

Предизвикателството на златното теле представлява две изпитания. То е съществен елемент от символиката на златното теле. Идолопоклонството, проявено, когато народът мислеше, че Бог няма да види, бе последвано от завръщането на Моисей. Тогава народът направи избор да остане идолопоклонник пред очите на Бога, представен от Моисей.

В двойствения нарастващ бунт виждаме пророческо разделение сред племената, когато племето на Левий бе изключително определено за служението в светилището, защото до този бунт служението в светилището трябваше да се извършва от първородните на всяко племе. Това вече нямаше да бъде така. Сега верното племе Левий щеше да поддържа храма. „Разделение“ или отделяне на „две“ е елемент от пророческата характеристика на златното теле.

Бунтът на Аарон предобразяваше бунта на Йеровоам, първия цар на северното царство Израил. Йеровоам „удвоява“ златните телци, като поставя един във Ветил и един в Дан. Аарон и Йеровоам представят успоредни истории, а именно историята на формирането на образа на звяра. Историята на образа на звяра се изпълнява в два периода, разделени от неделния закон в Съединените щати. Образът на звяра е символ на съчетаването на църква и

държава, което най-напред се установява в Съединените щати, а след това и в света.

Винаги има разделение, свързано със символите на образа на звяра. При Аарон това беше отделянето на левитите, а при Еровоам — разделянето на дванадесетте племена на две южни и десет северни племена.

Символът на това взаимоотношение между църква и държава е наречен от Йоан в книгата Откровение „образът на звяра“. Златните телци на Аарон и Йеровоам бяха образи на звяр, а звярът, на който те бяха образи, е Вавилон, защото първото царство в библейското пророчество е представено като глава от „злато“ в Данаил, втора глава. Образът на звяра представлява две изпитания, защото изпитанието първо бива доведено върху земния звяр — Съединените щати, а после, в тринадесета глава на Откровение, Съединените щати принуждават света да издигне образ на звяра. Първото изпитание е САЩ, после светът.

„Когато Америка, земята на религиозната свобода, се съедини с Папството в насилването на съвестта и в принуждаването на хората да почитат фалшивата събота, народите на всяка страна по земното кълбо ще бъдат подтикнати да последват нейния пример.“ Свидетелства, том 6, 18.

„Чуждите народи ще последват примера на Съединените щати. Макар че тя повежда, все пак същата криза ще дойде върху нашия народ във всички части на света.“ Свидетелства, том 6, стр. 395.

Бунтът около златното теле е двояк и бележи две от първите девет изпитания, които водят към десетото и последно изпитание при първия Кадис. Когато бунтовете на Аарон и Еровоам бъдат събрани заедно „ред след ред“, откривате Аарон, първосвещеника, представляващ църква, и Еровоам, царя на Израил, представляващ държавата. Двете линии заедно са символ на съюз между църква и държава. Двата олтара на Еровоам бяха издигнати във Ветил, (означаващо църква) и Дан (означаващо съд), и заедно представляват съчетанието на църква и държава. След като тези положения са установени, ще започнем да разпознаваме десетте изпитания.

Десетте изпитания са поставени в контекста на съботната почивка (Евреи 3–4). Те започват с тройното чудо на манната и нейния урок относно съботата и завършват при десетото изпитание, първия Кадис. Този първи Кадис е „денят на огорчението в Писанията“, и Павел поставя последния бунт в контекста на съботното изпитание. Алфа изпитанието беше съботата, както е символизирана чрез манната, а десетото и омега изпитание при първия Кадис също беше съботната почивка. Алфа и Омега винаги представя края с началото.

Затова, както казва Светият Дух: „Днес, ако чуете гласа Му, не закоравявайте сърцата си, както при огорчението, в деня на изкушението в пустинята, когато бащите ви Ме изкушиха, изпитах Ме и видяха делата Ми четиридесет години. Затова се разгневих на онова поколение и рекох: Те винаги се заблуждават в сърцето си и не са познали Моите пътища. Така се заклех в гнева Си: Няма да влязат в Моята почивка.“

Внимавайте, братя, да не би у някого от вас да има зло сърце на неверие, та да отстъпи от живия Бог. Но увещавайте се един друг всеки ден, докле се казва „Днес“, за да не би някой от вас да се ожесточи чрез измамливостта на греха. Защото ставаме участници в Христос, ако удържим началото на нашата увереност твърдо до края;

Докато се казва: „Днес, ако чуете гласа Му, не закоравявайте сърцата си, както при огорчението.“ Защото някои, като чуха, наистина Го огорчиха; но не всички, които излязоха от Египет чрез Моисей. А против кого негодува четиридесет години? Не против онези ли, които съгрешиха, чиито тела паднаха в пустинята? И на кого се закле, че няма да влязат в Неговата почивка, ако не на онези, които не повярваха? И така, виждаме, че те не можах да влязат поради неверие.

И тъй, нека се боим, да не би, при все че остава обещание за влизане в Неговата почивка, някой от вас да се окаже, че е останал лишен от нея. Защото и на нас бе благовестено, както и на тях; но словото, което чуа, не им принесе полза, понеже не бе съчетано с вяра у онези, които го чуа.

Защото ние, които сме повярвали, влизаме в покоя, както е казал: „Както се заклех в гнева Си, няма да влязат в Моя покой“ — макар че делата бяха завършени още от основаването на света. Защото на едно място Той е говорил така за седмия ден: „И Бог си почива на седмия ден от всичките Си дела.“ И на това място отново: „Няма да влязат в Моя покой.“

И тъй, понеже остава някои да влязат в нея, а ония, на които благовестието бе най-напред възвестено, не влязоха поради неверие, пак определя един ден, казвайки чрез Давид: „Днес“, след толкова дълго време, както е казано: „Днес, ако чуете гласа Му, не закоравявайте сърцата си.“

Защото, ако Иисус им бе дал покой, тогава не би говорил след това за друг ден.

И тъй, остава една съботна почивка за Божия народ. Защото онзи, който е влязъл в Неговата почивка, и той самият е престанал от своите дела, както Бог — от Своите. И тъй, нека се постарам да влезем в онази почивка, за да не падне някой, следвайки същия пример на неверие. Евреи 3:8–4:11.

В „деня на огорчението“ вестта на Исус Навин и Халев бе отхвърлена. Този пасаж се отнася за категория хора, които няма да влязат вътре поради неверие към вестта, която са чули. Вестта е представена чрез „покой“.

„Онези, които не желаят да отдадат на Господа вярна, искрена, любяща служба, няма да намерят духовна почивка нито в този живот, нито в бъдещия. „И тъй, за Божия народ остава една съботна почивка.... Затова нека се постарам да влезем в оная почивка, та да не би някой да падне в същия пример на неверие.“ Почивката, за която тук се говори, е почивката на благодатта, придобивана чрез следване на предписанието. „Трудете се усърдно.“ Pacific Union Recorder, 7 ноември 1901 г.

„Почивката“ е вест, представена чрез вестта на Исус Навин и Халев. Павел използва истините, свързани със съботата на седмия ден, като символ на вестта за „почивка“, която бе отхвърлена от онези, които бяха предназначени да умрат в пустинята.

Изразът „Днес, ако чуете гласа Му“ е същият като подчертаването в книгата Откровение върху всеки човек, който чува гласа на Духа, което означава да чуе вестта на Духа, която е вестта на късния дъжд, която е вестта за „почивката“. В Кадис този глас прозвуча и бунтовниците избраха нов водач, за да ги върне в Египет. Историята на това огорчение е разгледана в Псалом 95 и от Павел в Евреи. Тази история разкрива провала на древния Израил при десетото му изпитание. Алфа-изпитанието от десетте изпитания започна с тройното чудо на манната, представящо вестите на трите ангела, Божия закон, съботната почивка, Небесния хляб, послушанието и съда — а последното от десетте изпитания беше изпитанието на „почивката“. „Почивката“ на благодатта, както казва Сестра Уайт, е символът на късния дъжд. Кадис е символ на изпитанието дали ще бъде приета или отхвърлена вестта на късния дъжд, която се представя „ред след ред“.

Ред по ред „покоят“ е изливането на Светия Дух, представено като късния дъжд. „Покоят“ е също и съботата на седмия ден, самият печат, който се полага върху верните през периода на късния дъжд. „Покоят“ е благодатта, която представлява силата, предадена на сто четиридесет и четирите хиляди, когато греховете им бъдат завинаги заличени. Тази благодат не е само силата, която се предава и представлява освещение, но е също и благодатта, която осигурява оправдание, когато кръвта на Христос се употребява за премахване на греховете на покаялата се душа. „Покоят“ на благодатта е вестта за Христовата правда — правда, която дава благодатта (силата) да се живее без съгрешаване, и благодатта, която преобразява един лаодикиец във филиделфиец. Веднъж преобразен чрез благодатта на оправданието, бившият лаодикиец, като филиделфиец, чрез силата на благодатта, ходи по осветения път, който води към прославение. „Покоят“ е вестта на третия ангел, представена като „оправдание чрез вяра в истина“. Понеже това е така, Кадис сочеше към 1888 година.

Първият Кадис отъждествява вестта за „покой“, която е вестта на „евангелието“. Вечното евангелие е „делото на Христос в установяването на троен изпитателен процес, който развива и след това изявява две категории поклонници“. Вестта на вечното евангелие за „покой“ при първия Кадис представя тройната вест на вечното евангелие, която се ръководи от тройното дело на Светия Дух, Който изобличава за грях, правда и съд. Тези три стъпки са същите като трите изпитателни стъпки в изпитанието с манната!

Десетте изпитания започват с троен процес на изпитване, който подчертава Божия закон, съботата и отговорността на човечеството да яде и усвоява Божията вест. Първото от десетте изпитания беше тройно, както и десетото. Първото изпитание използва манната като символ на Небесния Хляб, възвеличаващ съботата на седмия ден. Последното изпитание използва „покой“ като символ на заключителния процес на изпитване на късния дъжд, който достига своята кулминация при неделния закон, където онези, които представляват Небесния Хляб, са издигнати като знаме на съботата.

Началото на десетте изпитания, както и краят на десетте изпитания, подчертават съботата и евангелската вест, свързана със съботата, която е вечното евангелие на третия ангел. Първият Кадис е омегата на десетте изпитания, следователно алфата на десетте изпитания трябва да притежава същите характеристики. Кадис представляваше 1863 година, когато Господ бе пожелал да завърши Своето дело и да заведе Своя народ у дома, но влизането в Обещаната земя бе забавено.

„Като прочетем следните Писания, ще видим как Бог гледаше на древния Израил:“

„Защото Господ избра Якова за Себе Си и Израила за Свое особено съкровище.“ Псалм 135:4.

„Защото ти си свят народ на Господа, твоя Бог, и Господ те е избрал да бъдеш Негов особен народ измежду всичките народи, които са по лицето на земята.“ Второзаконие 14:2.

„Защото ти си свят народ на Господа, твоя Бог; Господ, твоят Бог, те избра, за да бъдеш Негов особен народ измежду всички народи, които са по лицето на земята. Господ не насочи любовта Си към вас, нито ви избра, понеже бяхте по-многобройни от който и да било народ; защото вие бяхте най-малобройни от всички народи.“ Второзаконие 7:6, 7.

„Защото по какво ще се познае тук, че аз и Твоят народ сме намерили благодат пред Теб? Не по това ли, че Ти вървиш с нас? Така ще бъдем отделени, аз и Твоят народ, от всички народи, които са по лицето на земята.“ Изход 33:16.

„Колко често древният Израил се разбунтуваше и колко пъти ги сполетяваха съдби, и хиляди биваха избивани, защото не искаха да се вслушат в заповедите на Бога, Който ги беше избрал! Божият Израил в тези последни дни е в постоянна опасност да се смеси със света и да изгуби всички белези, че е избраният Божи народ. Прочетете отново Тит 2:13–15. Тук вниманието ни е насочено към последните дни, когато Бог очиства за Себе Си особен народ. Ще Го разгневим ли, както направи древният Израил? Ще навлечем ли върху себе си Неговия гняв, като се отдалечим от Него, смесим се със света и следваме мерзостите на народите около нас?“ Свидетелства, том 1, 282, 283.

Сестра Уайт пита: „Ще Го дразним ли, както стори древният Израил?“ Ние Го дразним, като се смесваме със света, който е символизиран от Египет — именно мястото, към което бунтовниците в Кадис търсеха водач, за да ги поведе обратно. През 1863 г. желанието да се върнат в Египет и избирането на нов водач са представени от вдъхновението като желание за свързване със света.

Пасажът, който сега разглеждаме, бе предшестван от коментара на сестра Уайт за това, че древният Израил не влезе в покоя. В контекста на тяхното непрестанно непокорство тя изложи стиховете, които показват как Бог желаше да се отнася към Своята невеста, но Неговата невеста отказа. Следният пасаж въвежда онова, което току-що прочетохме.

В записания от нея откъс тя отбелязва: „Бог изискваше Неговият народ да се уповава единствено на Него. Той не желаше те да получават помощ от онези, които не Му

служеха.“ През 1863 г. лаодикийският милеритски адвентизъм встъпи в съюз с правителството на Съединените щати, за да подпомогне усилията си да предотврати призоваването на своите млади мъже в най-смъртоносна война в американската история.

„Тук четем предупрежденията, които Бог даде на древния Израил. Не беше Неговата блага воля те да се скитат толкова дълго в пустинята; Той би ги довел незабавно в Обетованата земя, ако бяха се покорили и бяха обикнали да бъдат водени от Него; но понеже толкова често Го огорчаваха в пустинята, Той се закле в гнева Си, че няма да влязат в Неговата почивка, освен двама, които Го следваха напълно. Бог изискваше от Своя народ да се уповава единствено на Него. Той не желаше те да получават помощ от онези, които не Му служеха.“

„Моля, прочетете Ездра 4:1–5: „А когато противниците на Юда и Вениамин чуха, че синовете на плена градят храма на Господа, Израилевия Бог, тогава дойдоха при Зоровавел и при началниците на бащините домове и им казаха: Нека строим с вас, защото търсим вашия Бог, както и вие; и Му принасяме жертви от дните на Есар-Адон, асирийския цар, който ни доведе тук. Но Зоровавел, Иисус и останалите началници на бащините домове на Израил им казаха: Вие нямате дял с нас в това да съградим дом на нашия Бог; а ние сами, заедно, ще градим на Господа, Израилевия Бог, както ни е заповядал цар Кир, персийският цар. Тогава народът на земята отслабваше ръцете на Юдовия народ и ги смущаваше в строенето, и подкупваше съветници против тях, за да осуетят намерението им.““

„Ездра 8:21–23: „Тогава прогласих там пост, при реката Ахава, за да се смирим пред нашия Бог и да поискаме от Него прав път за нас, за децата ни и за цялото ни имущество. Защото ме беше срам да поискам от царя войска и конници, за да ни помогнат против неприятеля по пътя; понеже бяхме говорили на царя, казвайки: Ръката на нашия Бог е за добро върху всички, които Го търсят; а Неговата сила и Неговият гняв са против всички, които Го оставят. И така, постихме и молихме нашия Бог за това; и Той чу молбата ни.“

„Пророкът и тези бащи не считаха народа на земята за поклонници на истинския Бог; и макар че те изповядваха приятелство и желаеха да им помогнат, те не смееха да се съединят с тях в нищо, свързано с Неговото поклонение. Когато отиваха в Ерусалим, за да построят Божия храм и да възстановят Неговото поклонение, те не искаха помощ от царя, за да им съдейства по пътя, а чрез пост и молитва търсеха от Господа помощ. Те вярваха, че Бог ще защити и ще направи преуспяващи Своите слуги в усилията им да Му служат. Съзателят на всичко не се нуждае от помощта на Своите врагове, за да утвърди Своето поклонение. Той не иска жертвата на нечестието, нито приема приносите на онези, които имат други богове пред Господа.“

„Често чуваме забележката: „Вие сте прекалено изключителни.“ Като народ бихме направили всяка жертва, за да спасим души или да ги доведем до истината. Но да се съединим с тях, да обичаме нещата, които те обичат, и да имаме приятелство със света — това не смеем да сторим, защото тогава бихме били във вражда с Бога.“

Свидетелства, том 1, 281, 282.

Сестра Уайт заявява, във връзка със своя коментар за бунта при Кадис: „Творецът на всичко не се нуждае от помощта на Своите врагове, за да установи Своето поклонение. Той не изисква жертвата на нечестието, нито приема приношенията на онези, които имат други богове пред Господа.“ През 1863 г. движението на лаодикийския милеритски адвентизъм се превърна в църква и сключи съюз със силата, която щеше да наложи неделното поклонение над нацията, а след това и над света.

В следващата статия ще продължим нашите разглеждания на пророческите линии, които водят към 1863 г., което е завършекът на пророческия период от 1844 до 1863 г.

Онова, което е било, то е, което ще бъде; и онова, което е ставало, то е, което ще става; и няма нищо ново под слънцето. Има ли нещо, за което може да се каже: Виж, това е ново? То е било вече отдавна, в старите времена, които са били преди нас. Зная, че всичко, което Бог върши, ще бъде довека; към него не може нищо да се прибави, нито нещо да се отнеме от него; и Бог върши това, за да се боят човеците пред Него. Онова, което е било, е и сега; и онова, което ще бъде, вече е било; и Бог издирва миналото. Еклесиаст 1:9, 10; 3:14, 15.